

Warszawa, dnia 11 września 2015 r.

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER
ADMINISTRACJI I CYFRYZACJI

DP-WL.0211.27.2015

Pan Artur Nowak-Far
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych

Szanowny Pani Ministrze,

Odpowiadając na pismo z dnia 9 września 2015 r., znak: DPUE.920.805.2015/17/mkam, uprzejmie przedstawiam wyjaśnienia do uwag przekazanych do projektu ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego.

Oдноśnie uwagi nr 1.

Uprzejmie informuję, iż uwaga zostanie uwzględniona.

Oдноśnie uwagi nr 2

Uprzejmie informuję, że projektowany art. 23 ust. 1 dotyczy nowego rozwiązania, o którym mowa w art. 20 ust. 2, tj. umożliwienia użytkownikom składania tzw. wniosków o cykliczny dostęp, a więc przez okres nie dłuższy niż 12 miesięcy, ponownego wykorzystywania, w sposób stały i bezpośredni w czasie rzeczywistym, informacji sektora publicznego gromadzonych i przechowywanych w systemie teleinformatycznym podmiotu zobowiązanego.

Rozwiązanie to będzie należało do fakultatywnych sposobów udostępniania informacji sektora publicznego przez podmiot zobowiązany, co oznacza, że podmiot ten może, lecz nie musi, zapewnić taką formę dostępu. Chodzi wyłącznie o dostęp bezpośredni w czasie rzeczywistym (on-line) do informacji sektora publicznego gromadzonych i przechowywanych w systemie teleinformatycznym podmiotu zobowiązanego. Rozwiązanie to nie polega na reprodukowaniu informacji sektora publicznego utrwalonych w postaci papierowej lub na informatycznych nośnikach danych. W wyniku realizacji wniosku podmiot zobowiązany przedstawia wnioskodawcy ofertę, przy czym od oferty nie przysługuje sprzeciw. Ustalając opłatę, podmiot zobowiązany może uwzględnić koszty wynikające z dostosowania systemu oraz warunków technicznych i organizacyjnych do realizacji wniosku.

Wprowadzenie przedmiotowego rozwiązania nie wynika wprost z przepisów prawa UE i wykracza poza transpozycję dyrektywy 2013/37/UE, co zresztą zostało również potwierdzone w piśmie MSZ. Zaproponowane rozwiązanie jest jednak odpowiedzią na postulaty interesariuszy, którzy wielokrotnie podkreślali konieczność umożliwienia stałego dostępu do informacji na podstawie raz złożonego wniosku. Ma to znaczenie w szczególności w odniesieniu do informacji często zmienianych, których aktualność determinuje rzeczywistość

możliwość ich ponownego wykorzystywania. Takie rozwiązanie wpisuje się zdaniem MAC w ogólny wymóg istnienia w państwach członkowskich rozwiązań praktycznych ułatwiających ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego.

Obecna treść kwestionowanego przepisu jest wyrazem kompromisu próbującego pogodzić stanowiska interesariuszy i części podmiotów sektora publicznego. Dotyczy to także możliwości pobierania opłat innych niż przy realizacji zwykłych wniosków o ponowne wykorzystywanie, o których mowa w projektowanym art. 16 ustawy. Zdaniem MAC przepis ten nie jest szczególny wobec ogólnych zasad określania opłat, ponieważ dyrektywa w ogóle takiego rozwiązania nie przewiduje. Projektowany przepis jest zatem środkiem ułatwiającym w praktyce ponowne wykorzystywanie, a jego istota sprowadza się do wprowadzenia kolejnego sposobu udostępniania informacji. Zgodnie zaś z generalną zasadą wyrażoną w art. 1 ust. 3 dyrektywy 2003/98/WE w brzmieniu nadanym dyrektywą 2013/37/UE *niniejsza dyrektywa opiera się na systemach dostępu obowiązujących w państwach członkowskich i pozostaje bez uszczerbku dla tych systemów.*

Oдноśnie uwagi nr 3

Należy nadmienić, że przedmiotem zakwestionowanego projektowanego brzmienia art. 16b ust. 4 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2011 r. Nr 123, poz. 698, z późn. zm.) jest test ważenia wzajemnie kolizyjnych interesów informacyjnych. Dostępność archiwów podlega ograniczeniom w imię ochrony pewnych dóbr wskazanych w przepisach prawa, ale jednocześnie inne przepisy wspierają korzystanie z informacji ze względu na inne dobra np. prywatność konkuruje z wolnością badań naukowych. Archiwa porównują przesłanki przemawiające za nieujawnieniem oraz – z drugiej strony - za ujawnieniem określonej informacji, i oceniają, która z nich powinna ustąpić w zakresie niepoddającym się uzgodnieniu. Ta konstrukcja funkcjonuje w ww. ustawie od przeszło 30 lat. Jednym z normatywnych wzorców do powyższego jest art. 24 Kodeksu cywilnego, który dopuszcza istnienie sytuacji uprawnionego naruszenia dobra osobistego. Także ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1182 i 1662) ustanawia szereg wyjątków od zakazu przetwarzania danych - m.in. ze względu na „usprawiedliwione cele administratora” albo cele badawcze.

Należy zauważyć, iż system prawny pełen jest klauzul generalnych albo zwrotów znaczeniowo niedookreślonych. Wyrazy „uprawnienia” albo „ochrona prawna” wyraźnie wskazują na wymaganie, by wyjątki na rzecz dostępności miały normatywne oparcie, a wprowadzenie warunku „nadrzędności” sygnalizuje intencję ważenia przeciwstawnych interesów.

Oдноśnie uwagi nr 4

Uprzejmie wyjaśniam, iż kwestia umów na wyłączność była przedmiotem dyskusji w trakcie dwóch tur konferencji uzgodnieniowej. Wprowadzanie możliwości zawierania umów na wyłączność o tak długim okresie ważności, o jakim stanowi art. 11 ust. 4 dyrektywy 2003/98/WE w brzmieniu nadanym dyrektywą 2013/37/UE tj. do 2043 r., spotkało się ze zdecydowaną krytyką. Ponadto przedstawiciele instytucji kultury oświadczyli, że takie

umowy co do zasady nie są zawierane. Wskazywano, że umożliwianie zawierania umów na wyłączność w obszarze digitalizacji zasobów kultury mogłoby doprowadzić do monopolizacji dostępu do dzieł dziedzictwa kulturowego przez podmioty prywatne. Dlatego też MAC zdecydowało o usunięciu przedmiotowego zapisu w projekcie założeń. MSZ nie zgłosiło w trakcie drugiej tury uzgodnień międzyresortowych uwag do takiego rozwiązania. Ponadto należy podkreślić, iż w istocie zaproponowane przez MAC rozwiązanie sprzyja rozwojowi ponownego wykorzystywania i jest wyrazem wykładni prowspólnotowej, bowiem nie pozbawia innych potencjalnych użytkowników możliwości korzystania z danej informacji sektora publicznego objętej umową na wyłączność. Należy również zauważyć, iż w projekcie uwzględniono – jako wyjątek od ogólnej zasady - możliwość zawarcia umowy na wyłączność w sytuacji, w której prawidłowe wykonywanie zadania publicznego wymaga ograniczenia korzystania z informacji sektora publicznego przez innych użytkowników (projektowany art. 9 ust. 2 i 3 zgodnie z art. 11 ust. 2 dyrektywy 2003/98/WE w brzmieniu nadanym dyrektywą 2013/37/UE).

Z poważaniem,
z up. Magdalena Młochowska
Podsekretarz Stanu

w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji
/-podpisano bezpiecznym podpisem elektronicznym
weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego
certyfikatu/

